

832 Ještě než vzpjal se první chrám

transpozice -5

1. Ješ - tě než vzpjal se prv - ní chrám nad vr - chy té - to
ze - mě, ješ - tě než po - koj ve - šel k nám
a zvon se o - zval tem - ně, ty prv-ní za - slec - hlas
ho - rou-cí Kris - tův hlas z úst kně-ze Me - to - dě - je.

2. Rozkvetlas náhle z pohanství

v převzácnou prvosenku
pravého jara křesťanství,
když ještě všude venku
úpěla bédná zem v čekání dychtivém
na kroky apoštolů.

3. Jak svítíš slavně zářící

na kraji temných bájí,
pěstounko, vnuku kněžíci
a všem, kdo uznávají
v něm pána statků svých, v úzkostech časů zlých
veliká pomocnice.

4. Ty matko kněží vznešená,

ty víry šířitelko,
co trpí kde, lék v tobě má,
nešťastných těšitelko,
soucitné srdce Čech, jež hledáš v bédných všech
tvář zmučeného Krista.

5. Dobroto dávná, štípená

na jablůň vzácných plodů,
větvemi svými skloněná
nad úděl svého rodu,
ochraň nás, ať tvůj kraj rozkvétá v zemský ráj,
v spanilost Václavovu.

6. V mírnosti své vždy nad jiné

nejstatečnější žena,
bez kapky krve jediné
oběti zadušená,
by zhynul s tebou hlas, jež všude šířilas
pro spásu lidu svého.

7. S námi buď, svatá Ludmilo,

přímluvo naše jistá,
všech srdcí věrných posilo,
zvěstovatelko Krista!
Tvůj život i tvůj skon kéž znějí nám jak zvon
chval Božích každodenně.

2. Roz - kve-tlas ná - hle z po - han - ství v pře - vzácnou pr - vo -

sen - ku pra - vé - ho ja - ra křes - ťan - ství,

když ješ - tě všu - de ven - ku ú - pě - la běd - ná zem

v če - ká - ní dy - chti - vém na kro - ky a - po - što - lů.

3. Jak sví-tíš slav - ně zá - ří - cí na kra - ji tem - ných

bá - jí, pěs - toun - ko, vnu - ku kně - ži - ci

a všem, kdo u - zná - va - jí v něm pá - na sta - tků svých,

v ú - zkostech ča - sů zlých ve - li - ká po - moc - ni - ce.

4. Ty mat-ko kně - ží vzne - še - ná, ty ví - ry ši - ři -

tel - ko, co tr - pí kde, lék v to - bě má,

neš - ťastných tě - ši - tel - ko, sou - cit-né srd - ce Čech,

jež hledáš v běd-ných všech tvář zmu-če - né - ho Kris - ta.

5. Dob - ro - to dáv - ná, ští - pe - ná na jab-loň vzác - ných

plo - dů, vět - ve - mi svý - mi sklo - ně - ná

nad ú-děľ své - ho ro - du, o - chraň nás, ať tvůj kraj

roz - kvé-tá v zem - ský ráj, v spa - ni-lost Vá - cla - vo - vu.

6. V mír - nos - ti své vždy nad ji - né nej - sta-teč-něj - ší

že - na, bez kap-ky kr - ve je - di - né

o - bě-ti za - du - še - ná, by zhynul s te - bou hlas,

jež všu-de ší - ři - las pro spá-su li - du své - ho.

7. S ná - mi buď, sva - tá Lud - mi - lo, pří - mlu-vo na - še

jis - tá, všech srd - cí věr - ných po - si - lo,

zvě - sto-va-tel - ko Kris - ta! Tvůj ži-vot i tvůj skon

kéž zně-jí nám jak zvon chval Božích kaž - do - den - ně.